

Da hun kom tilbage, stod Fætteren ude paa Gulvet med Hænderne i Siden og smilte bredt.

„Hvad er *det* for en Dame? I kender hende altsaa?“

„Nej — Gud ske Lov! — det gør vi egentlig ikke. Men hun har en Tante i Australien, som engang var Mors Veninde. Hun kom for at bringe en Hilsen fra hende.“

Jytte anede dog, at denne Hilsen kun havde været et Paaskud, som muligvis endda var opfundet. Fru Merck havde paa en eller anden Maade faaet Underretning om hendes Besøg hos From, maaske fra From selv. Hun havde vist sig paafaldende ivrig for at tale om ham, og det var gaaet op for Jytte, at der maatte bestaa et Forhold mellem de to, og at Fru Merck var kommen her, fordi hun var bleven mistænksom og vilde spionere.

„Det var iøvrigt pudsigt, at hun skulde nævne Froms store Aftenselskab,“ sagde Fætteren. „Jeg kommer nemlig lige fra ham, og han sagde selv akkurat det samme om det. Han troede ikke, det blev morsomt. Han havde allermest Lyst til at aflyse det. Men der er allerede engageret et Zigøjnerorkester, og Maden og Betjeningen er ogsaa bestilt. Jeg tror endda, at han har gjort særlig store Anstrengelser denne Gang.“

„Hvorfor mener han da, at det ikke skal blive vellykket?“ spurgte Jytte, der havde sat sig hen ved Vinduet og saae ud paa Gaden, som om hun kun var halvvejs nærværende.

„Fordi han ser alting gennem sværtet Glas i disse Dage. Han er i et skrækkeligt Humør. Kan du ikke gætte Grunden?“

Jytte drejede Hovedet om.

„Jeg?“

„Maaske burde jeg ikke sige det; men jeg tror, han har haft et lille bitte Haab om at kunne faa Lov til at invitere dig med til Festen. Det er vist netop af den Grund, han har gjort sig særlige Anstrengelser med den. Han har ikke direkte spurgt mig, men kun forhørt sig om min Mening. Men efter det, du fortalte mig forleden, har jeg jo ikke været i Tvivl om, hvordan du vilde stille dig, og det sagde jeg ham ogsaa. Jeg kunde mærke, at han blev meget modfalden. I flere Minutter sagde han ikke et Ord. Og . . . ja, siden jeg nu har sagt saa meget, Jytte, saa kan